

—== זוהר תהלים ==—

פסול בכניו שבגללם התחזקה בעולם רוח
הטמאה ונגרע האור מהלבנה ופגם אותה.
ואם תאמר למה? משום זה מטמא את
המקדש והסתלקה שכינה מעל יעקב. כל
שכן אותו שמטמא דרכו ומטמא עצמו
שהוא מחזק את רוח הטמאה, ולכן
כשנטמא נקרא רע.

חטא שנטמא בו אדם יותר בעולם הזה
ובעולם הבא - מי ששופך זרעו לריק
ומוציא זרע לחנם

כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רִשְׁעֵי אֶתָּה לֹא יִגְרֹךְ רַע (ה)

(ה): [זוהר בראשית פ' וישב (דף קפח.)] יִרְע
בעיני ה' אשר עשה וימת גם אתו. רבי
חייא פתח, (קהלת יא) בבקר זרע את זרעך
ולערב אל תנח ידך וגו'. בא ראה כמה
ראוי לאדם להזהר מחטאיו ולהזהר
במעשיו לפני הקדוש ברוך הוא, משום
שכמה שלוחים וכמה ממנים הם בעולם
שהם הולכים ומשוטטים ורואים את
מעשי בני האדם ומעידים עליו [ד"ח
עליהם], והכל כתובים בספר. בגלל זה לא
נכנס למחצה ולא רואה תאר פניו של
עתיק יומין, כמו שלמדנו, כתוב כאן 'לא
יגרך רע', וכתוב ויהי ער בכור יהודה רע
בעיני ה', ומשום כך כתוב (ישעיה א) 'דיכם
דמים מלאו. אשרי חלקו של האיש שירא
מרבנו ויהיה שמור מדרך רעה, ויטהר
עצמו להשתדל ביראת רבונו. ובא וראה,
בכל אותם החטאים שנטמא בהם האדם
יותר בעולם הזה, זהו חטא שנטמא בו
אדם יותר בעולם הזה ובעולם הבא - מי
ששופך זרעו לריק ומוציא זרע לחנם ביד
או ברגל ונטמא בו, כמו שנאמר (תהלים ה)

לדעת ולרדת למטה, נמשך אחריהם עד
שנפרד מעץ החיים, וידע רע ועזב הטוב
לא יגורך רע'. ועל זה כתוב 'כי לא אל
חפץ רשע אתה לא יגרך רע'. מי שנמשך
אחר רע, אין לו דירה עם עץ החיים.

לא יגורך רע - מי זה שנקרא רע!

כִּי לֹא אֵל חֲפִיץ רִשְׁעֵי אֶתָּה לֹא יִגְרֹךְ רַע (ה)

(ה): [זוהר בראשית פ' בראשית (דף טו.)] יִרְא
ה' כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר
מחשבת לבו. רבי יהודה פתח, (תהלים ה)
'כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגרך רע'.
פסוק זה נאמר ובארנוהו. אבל בא ראה,
מי שנדבק ביצר הרע ונמשך אחריו, יטמא
הוא ויטמאו אותו, כמו שנתבאר.

**כִּי רַבָּה רַעַת הָאָדָם - כָּל הָרַעוֹת הַיּוֹ
עוֹשִׂים, וְלֹא נִשְׁלַם חַטָּאָם עַד שֶׁהָיוּ
שׁוֹפְכִים דָּמִים לְחַנּוּם עַל הָאָרֶץ. וּמִי הֵם
שֶׁהָיוּ מְשַׁחֲתִים דְּרַכָּם עַל הָאָרֶץ? זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב רַק רַע כָּל הַיּוֹם. כְּתוּב כְּאֵן רַק רַע,
וְכְתוּב שֵׁם [לֹא יִגְרֹךְ רַע, וְכְתוּב] (בְּרַאשִׁית
לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה'.**

**אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְכִי רַע אֵינוֹ רִשְׁעֵי? אָמַר
לוֹ, לֹא. רִשְׁעֵי - אֶפְלוּ הַרִים יָדוּ עַל
חֲבֵרוֹ, אֵף עַל גֹּב שְׂלֵא עָשָׂה לוֹ דָּבָר, נִקְרָא
רִשְׁעֵי, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ב) וַיֹּאמֶר לְרִשְׁעֵי
לְמָה תִּפְהָ רַעְךָ. הַכִּיתָ לֹא כְּתוּב, אֲלֵא תִּפְהָ.
אֲבָל רַע לֹא נִקְרָא אֲלֵא מִי שֶׁמְשַׁחֲתֵת דְּרַכּוֹ
וּמְטַמֵּא עַצְמוֹ וּמְטַמֵּא אֶת הָאָרֶץ, וְנוֹתֵן כַּח
וְחִזְק לְרוּחַ הַטְּמָאָה שֶׁנִּקְרָאת רַע, שֶׁכְּתוּב
רַק רַע כָּל הַיּוֹם. וְלֹא נִכְנָס בְּפִלְטְרִין וְלֹא
רוּאָה פְּנֵי שְׂכִינָה, מְשׁוּם שֶׁבְּזָה מְסַתְּלֶקֶת
שְׂכִינָה מִן הָעוֹלָם. וּמִנֵּיין לָנוּ? מֵיעֲקֹב.
שֶׁכְּשֶׁהִסְתַּלְּקָה מִמֶּנּוּ שְׂכִינָה, חָשַׁב שִׁישׁ**